

To ni za dečke ... To ni za deklice ...
Neumnost pa taka!

Luiza

Niti malo nisem bil zadovoljen, ko mi je mama povedala, da pride na čaj neka njena prijateljica s svojo hčerko. Ne maram deklic. Bedaste so, z ničimer se ne znajo igrati razen s punčkami, kvečjemu še prodajalke so lahko in neprestano jočejo. Jasno, da se tudi jaz kdaj zacmerim, ampak samo, če se zgodi res kaj groznega, kot na primer, ko se je razbila velika vaza v salonu in me je oče kregal, kar je bilo popolnoma krivično, ker je nisem razbil zanalašč. Poleg tega je bila tista vaza grda. Oče ne mara, da se igram z žogo po stanovanju, ampak kaj, ko je zunaj deževalo.

»Glej, da boš z Luizo lepo prijazen!« mi je rekla mama. »Srčkana deklica je in rada bi videla, da bi bilo jasno, da si spodoben deček.«

Kadar bi me mama rada predstavila kot lepo vzgojenega dečka, me obleče v modro obleko z belo srajco, da se počutim kot bedak. Mami sem povedal, da bi raje šel v kino s prijatelji, gledali bi neki film o kavbojih, ampak mama me je samo pogledala, kar je bil znak, da ji ni do šale.

»In da se res ne boš divjaško obnašal ob deklici! Če ne, boš imel opravka z mano, razumel?«

Ob štirih je prišla mamina prijateljica z deklico. Prijateljica me je objela in rekla to, kar rečejo prav vsi, kako sem že velik, obenem mi je pa še predstavila hčerko: »To je pa Luiza.«

Z Luizo sva se spogledala. Imela je čisto rumene lase in kite, modre oči, nos in rdečo obleko. Na hitro sva si podala prste. Mama je ponudila čaj. In to je krasno, ker kadar povabi koga na čaj, so tu tudi čokoladni kolački, ki jih lahko vzamem po dvakrat. Najprej ne jaz ne Luiza nisva

rekla niti besede. Jedla sva, niti pogledala se nisva. Ko sva pojedla, je mama rekla: »Zdaj pa, otročička, kar pojdita se igrat. Nikec, pelji Luizo v svojo sobo in ji razkaži svoje lepe igrače.«

Mama je to povedala s širokim nasmeškom, zraven mi je pa z očmi dala znak, naj se le pazim. Z Luizo sva odšla v sobo. Pojma nisem imel, kaj naj ji rečem.

Prva je spregovorila Luiza in je rekla: »Takšen si kot opica.«

Niti najmanj mi ni bilo všeč, zato sem ji vrnil: »Ti si pa, žal, samo deklica!« in prisolila mi je zaušnico.

Prijelo me je, da bi tulil, vendar sem se mami na ljubo zadržal, ker ji je bilo tako zelo važno, da se obnašam kot dobro vzgojeni deček. Zato sem Luizo samo pocukal za kito, ona me je pa brcnila v gleženj. No, tu sem moral vseeno malo zavreščati, ni šlo drugače, ker je res bolelo. Hotel sem ji prisoliti eno krepko, ampak Luiza je spremenila ton pogovora:

»No, a mi boš pokazal igrače!« Hotel sem ji reči, da imam igrače za fante, ko je zagledala mojega plišastega medvedka, tistega, ki sem ga nekoč na pol obril z očetovim brivnikom. Dela nisem mogel opraviti do konca, ker brivnik ni zdržal.

»Se igraš s punčkami?« je vprašala Luiza in se začela hihitati.

Hotel sem jo pocukati za kite, stegnila je roko, da bi mi z njo odrinila obraz, ko so se odprla vrata in vstopili sta mami:

»No, otročička, se lepo igrata?« je rekla moja mama.

»Se, gospa,« je rekla Luiza s široko razprtimi očmi in potem hitro začela utripati z vekami, da jo je mama objela in ji rekla:

»Srčkana, čudovita, pravi piščanček!« Luiza se je res trudila s svojim mežikanjem. »Pokaži ji svoje prekrasne slikanice,« mi je naročila; druga mama je pa rekla, da sva oba srčkana kot piščančka in sta odšli.

S police sem potegnil knjige in jih pokazal Luizi. Niti odprla jih ni. Zabisala jih je po tleh, celo tisto, ki je v njej kup Indijancev in ki je grozna.

»Kaj me brigajo tvoje knjige,« je rekla, »nimaš res ničesar bolj zabavnega?«

Pogledala je na polico in zagledala avion, tistega rdečega na elastiko.

»Pusti, to ni za deklice, pusti moj avion!« Skušal sem ji ga vzeti, izmaknila se mi je.

»Gostja sem,« je rekla, »pravico se imam igrati z vsemi tvojimi igračami, in če imaš kaj proti, bom poklicala mamo, pa bomo videli kako in kaj!«

Nisem vedel, kaj naj storim, bal sem se, da bi ga zlomila, nisem pa hotel, da bi poklicala mamo, ker bi se vse zakompliciralo. Medtem ko sem razmišljal, je Luiza vrtela propeler, da bi navila elastiko, in ga spustila. Spustila ga je skozi odprto okno, avionček je odletel.

»Poglej, kaj si storila!« sem zavpil. »Gotovo se bo zgubil!« In začel sem jokati.

»Ni se zgubil, butec, poglej, na vrtu je! Treba je samo iti ponj!«

Šla sva v salon, kjer sem mamo zaprosil, da bi se smela igrati na vrtu, a mama je rekla, da je premrzlo. Luiza je začela utripati z vekami in razlagati, da bi si rada ogledala rože. Mama je takoj rekla, da je srčkan piščanček, le da se morava malo obleči. Moram se naučiti utripati z vekami, očitno strašno učinkuje ta trik!

Na vrtu sem pobral avion, ki se mu na srečo ni nič zgodilo. Luiza mi je rekla:

»Kaj se bova pa šla?«

»Kako naj vem, rože si hočeš ogledati, kar glej jih, saj jih je dosti.«

Ampak Luiza je rekla, da se je samo norčevala, in da jo moje bedne

rože kaj malo zanimajo. Blazno me je prijelo, da bi jo počil po nosu, a si nisem upal, ker je bilo nevarno, da bi naju videli skozi okno salona.

»Tu nimam nikakršnih igrač, le žogo v garaži.«

Luizi se je ta misel zdela posrečena. Šla sva po žogo, meni je bilo pa precej nerodno. Bal sem se, da me bo kdo od prijateljev videl, da brcam z deklico.

»Postavi se med drevje in skušaj ujeti žogo!« mi je rekla Luiza.

No, to me je spravilo v smeh. Ampak Luiza je vzela zalet, se zapodila in paf! Blazen strel. Žoge nisem mogel prestreči, žoga je poletela naprej in razbila šipo garaže.

Obe mami sta kar pritekli na vrt. Ko je moja mama videla razbito šipo, je takoj razumela.

»Nikec«, je rekla, namesto, da bi me strašno pogledala, »raje bi se ubadal s svojimi gosti, še posebej, če so tako srčkani kot Luiza!«

Ozrl sem se za Luizo, ki je tam daleč vohala begonije.

Zvečer spet nisem prišel do poslastice, a saj ni važno. Luiza je prima, in ko bova velika, se bova poročila.

Blazen šus ima!

Odlomek

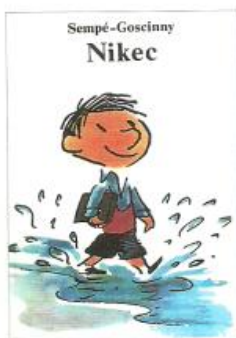
Prevedel Tomaž Šalamun

En, dva, tri - odgovori ti

Poglavje o Luizinem obisku je iz nadvse duhovite knjige Reneja Goscinnija, ki pripoveduje o dogodivščinah francoskega dečka Nikca. Odlomek o Luizi govori sicer o tem, kako je bilo, ko je prišla k Nikcu na obisk Luiza, toda v resnici pripoveduje o nečem drugem. O tem, **kaj kdo o kom misli**.
Odgovori:

- kaj misli o deklicah Nikec na začetku dogajanja,
- kaj misli o deklicah nasploh (in o Luizi posebej) na koncu dogajanja,
- kaj se zgodi, da se njegovo mnenje tako silovito spremeni?

Kako je bil Nikec oblečen, ko sta se prvič srečala z Luizo? Mu je bilo to všeč? Kako pa je bila oblečena Luiza? Se obnaša kot »pridna in nežna punčka« ali kako drugače?

Nič lažjega!

Naredimo skupaj **dogajalno premico**.

Najprej iz dolgega papirja izrežite trak, na katerega boste zapisovali dele dogajanja. Premislite. Na koliko »dogajalnih slik« moramo razdeliti premico? Morda kar takole:

- pred obiskom (mama, Nikec),
- Luiza pride (mama, mamina prijateljica, Nikec, Luiza),
- spoznavanje v Nikčevi sobi (Nikec, Luiza in zaušnica),
- igrače (medvedek, knjige, avion),
- v salonu (Luiza bi rada na vrt),
- na vrtu,
- Nikec spet sam.

Dele dogajanja razporedite po dogajalni premici. Nato pripišite, kaj je Nikec mislil o deklicah (o Luizi) v posameznih delih in skušajte ugotoviti, zakaj je tako mislil. Preden zapišete, se v skupini pogovorite.

Veš, da je Rene Goscinny skupaj z ilustratorjem Sempéjem naredil vrsto znamenitih stripov o Asterixu?

Poskusi še ti! Predelaj zgodbo o Luizi v strip.

Pozor! To, kar književne osebe *govorijo*, napiši v dugačne oblačke kot to, kar druga o drugi *mislijo*! Saj veš, kako gre to ...

Nikčev odnos do Luize ter njegov pogled na deklice se je torej zelo spremenil. Ali obstajajo samo igre (igračke) za dečke in samo za deklice? Ali morajo biti vsi fantje pretepači, vse deklice pa prestrašene? V razredu se pogovorite o tem.